

כשר

RACHEL NAOMI REMEN

Blagoslovi starega očeta

ZGODBE O MOČI, ZAVETJU IN PRIPADANJU

ŽALOSTBALENO
Blagoslovi starega očeta

Zavetje

NEMARA JE NOTRANJA TIŠINA tisto najpomembnejše, kar lahko prinesemo drugemu človeku. Vendar ne tišina, ki je polna neizrečenih kritik ali mrzle razdalje, marveč tišina, ki je prostor zavetja, počitka, sprejemanja drugega, kakršen je. Vsi hrepenimo po taki tišini. Težko jo je najti. V njeni navzočnosti se lahko spomnimo nečesa onstran, moči, na kateri graditi življenje. Tišina je kraj velike moči in celjenja. Tišina je Božje naročje.

Notranjo tišino razvijajo mnoge stvari, med njimi je tudi staranje, ko lahko postanemo bolj zavetje kot rešitelj, priča življenjskega procesa in modrosti sprejemanja.

Izjemno usposobljena zdravnica za aids mi je nekoč povedala, da vsak dan pred odhodom na delo po nekaj minut posedi pred sliko stare matere. Njena stara mati je bila italijanskega rodu in je ohranjala tesne družinske vezi. Njena modrost je bila modrost zemlje. Ko je bila Louisa še zelo majhna, je v nesreči poginila njena mucka. Prvič je pričala smrti in bila je hudo žalostna. Starši so ji prigovarjali, naj se nikar ne žalosti, kajti mucka je že v nebesih pri Bogu. Kljub njihovim zagotovilom se ni mogla potolažiti. Molila je k Bogu in ga prosila, naj ji vrne mucko. Vendar ji Bog ni odgovoril.

V hudi bolečini se je obrnila na staro mater in jo vprašala: »Zakaj?« Stara mati ji ni rekla, da je mucka v nebesih, kot je govorilo toliko odraslih. Namesto tega jo je objela in spomnila na čas, ko je umrl stari oče. Tudi ona je molila k Bogu, a Bog ji ni vrnil dedka. Ni vedela, zakaj. Louisa se je stisnila v mehko toploto babičinega ramena in zaihtela. Ko se je končno zmogla zazreti kvišku, je videla, da joče tudi babica.

Čeprav ji babica ni znala odgovoriti na vprašanje, se je huda osamljenost razblinila in začutila je, da lahko živi naprej. Nobeno zagotovilo, da je Breskvica v nebesih, ji ni dalo te moči in miru. »Moja stara mati je bila naročje, Rachel,« je rekla, »bila je zavetje. Veliko vem o aidsu, toda v resnici bi svojim pacientom najraje pomenila naročje. Prostor, od koder se lahko soočijo, s čimer se morajo soočiti, in kjer niso sami.«

Zateči se v zavetje ne pomeni, da se skrivaš pred življenjem. Pomeni, da najdeš kraj moči, sposobnost, da z večjim pogumom in včasih tudi s hvaležnostjo živiš naprej.